

1650.

Под наем се предлагат днес утроби,
За да износват чуждите деца –
Наемат ги влиятелни особи
За още по-влиятелни лица.

Полусекретни или полуявни
Те част са от сегашния живот
Чрез възжеланите и стародавни
Присадки, даващи човешки плод.

В момента прекрояваме морала
И Папата към праведност зове,
А майчината обич не е цяла,
Но вече разделена е на две.

Възможно е от тежките си рани
Тя инвалид задълго да остане.

1651.

Какво е Онзи свят за комунистите?
Каква им е представата за рая?
Естествено, от всички са най-чисти те
И групове ще идат там накрая.

На КГБ убийците в Централата
Политбюро с ДС ги е събрало
При аления устав на умрялата
Столетница с разлагащо се тяло.

Духът на колектива ще е борчески
При хубавите дажби със купони
И до един те ще прилагат творчески
На ленинизма светлите канони.

Единството ще им е за награда,
А несъгласните ще врат във ада.

1652.

Властта се взима често с престъпления
И с още по-големи се задържа,
Когато нейното опиянение
Нагоните убийствени развърже.

Водачът е изпълнен с недоверие
И то се трайно самопроизвежда
Сред обкръжилото го лицемерие,
А то към безнадеждност го отвежда.

Подобните на него са нещастници
Макар да имат и пари, и злато...
Над щастието чуждо те са властници,
Но собственото им е непознато.

Приятел им е кървавата злоба
И тя ги придружава чак до гроба.

1653.

Спомените, лоши и добри,
В безпорядък се тълпят в душата,
Но във тон със всичко по Земята,
На добрите все не им спори.

Лошите изблъскват ги назад
И обсебват дръзко паметта ми
Със лъжи, и кражби, и измами,
Тровили живота ми нерад.

Комунизмът с робското тегло
С поражение непоправимо
Запечатан е неизлично
Ясно – сякаш вчера е било.

Светли спомени аз виждам рядко;
Мяргат се и радват ме закратко.

1564.

Evviva il comunismo e la libertà!

“Bandera rossa”

Лъжата може да е идеална,
Да увлече след себе си тълпата,
Но след победата първоначална
Не може да излъже Свободата.

Марксизмът инфектира милиони
И толкова на Онзи свят изпрати,
Но после по естествени закони
От собствената злоба си изпати.

Без отговор оставен е въпроса:
“Защо ли толкова народ загина?”
Със робство свобода да се кръстоса
Не може чрез червена гилотина.

Съдилищата, знаем, че са слаби,
Щом коли се в промишлени мащаби.

1655.

Тъй както всички други паразити,
Тиранинът от жертвите зависи –
Не може всичките да са избити,
Защото тронът му на тях крепи се.

Като литературните критици
Той не изстребва всички безразборно,
Тук-там оставя някои душици
За семето на племето покорно.

И племето му се възпроизвежда
Под неговите грижи непрестанни,
Лишено от опасната надежда
Освободено някога да стане.

На всичките тирани по признание
И робството изисква възпитание.

1656.

Не знам защо са подредени нормите
Така в етажите на обществото:
Кое са за немци униформите,
За нашия чиновник е бюрото.

Извън наелото го учреждение
Той се държи като човек приятен,
Но скверно някакво преобращение
Във службата създава лик обратен.

Той мрачен е, нахален, заплашителен,
Към всеки посетител и просител
Под смешния предлог, че става бдителен
Към дебнещия ни отвред вредител.

Държавата от гражданина брани,
А този гражданин и него храни.

1657.

Образованието е богатство! -
Към бъдещето светлата пътека!
И е недопустимо светотатство
Това да се оспорва от Човека.

Но как то оцелява в наше време?
Не е ли жертвата на всяка криза?
Властта без срам готова е да вземе
От учения сетната му риза.

И той, изправен пред невзрачно утре,
Останал без подслон и без прехрана,
За служба моли се на разни мутри,
С хазна от престъпления събрана.

Образование и Престъпление...
Кое по-силно е по ваше мнение?

1658.

Беднякът беше честен и способен,
От малък социално ангажиран,
Далеч от всеки бизнес долнопробен -
Красноречив, обичан, аплодиран.

За президент се той кандидатира
Без всякаква предизборна реклама,
Без да се хвали и да агитира,
Без да купува гласове с измама.

Избраха го пред всички претенденти,
Защото вярваха във честността му...
Богатите и хитри конкуренти
Останаха със пръст в устата само.

Поуката е щателно пречистена,
Но дали във нея има истина?

1659.

Държавите със ядрени отрови
Са сбрани вече в многочислен клуб
И да превърнат лесно са готови
Земята във радиоактивен труп.

Атомните заряди за какво са
Със мегатоновете динамит?
Очаква своя отговор въпроса
Кой ще запали страшния кибрит.

Дали ще бъде луд или нормален
Не ще научат мъртвите тела,
А летописецът официален
Ще е зает с Господните дела.

Те всички заедно обединени
Ще спят сред селища обезлюдени.

1660.

Във робствата съзирам много степени
И никоя от тях не е последна.
Те всичките нерядко са облѐпени
С афиши, че са “Свобода победна”.

Но те не са. Отслабват само стягата
Щом преминава се в едно по-горно,
А свободата, мярка се на прага тя,
Но не намира място благотворно.

Отново почва всичко от началото,
Бунтува се, въстава пак народа,
Или потъва обществото цялото
Сред неодушевената природа.

А според политическите нужди
Тираните са наши или чужди.

1661.

Тиранът вижда уважение
Сред дворцовата нищета,
А всъщност то е поведение,
От страх родено пред властта.

Как да познаем тази граница
Между привързаност и страх,
Минаваща през всяка страница
На Миналото, пълно с грях?

Разумно си мълчат придворните
И пазят важния секрет –
Тъй единично и отборно те
Се хранят векове наред.

Тиранът тайната узнава,
Едва когато поста сдава.

1662.

Предизборните масови събрания
Са мярка за наивността човешка,
Но също и за масовата мания,
А тя е доста често с форма тежка.

Нахалникът застава на трибуната
И от небето светилта сваля,
А светлината, звездната и лунната,
Челото му на вожд е увенчала.

И хората го слушат с невнимание -
Лъжите му отдавна са известни,
Но нужни са за тяхното страдание
Подобно на безмислените песни.

И без завършек ще остане темата,
Защото няма свършване Системата.

1663.

*Un poète, c'est presque
un abbé. (A. Dumas)*

Поетът, щом ще се сравнява с поп -
Зависи кой е попът, кой поетът,
Те част са от човешкия въртоп
И във Историята ярко светят.

И Грѐгор Мендел – генетик велик
Е поп! Не е ли поп Джордано Бруно?!
На кладата предсмъртният му вик
До днес ехти в пространството подлунно.

Поети са Фет, Ботев, Байрон, Блок,
И Хайне със еврейския сарказъм
Във вечния Парнаски каталог!
А поп е и великият Еразъм.

Поети дал Бог, но за съжаление,
И в нашето Априлско поколение.

1664.

Наемният поет яде огризките
От масата на своя господар
С надежда ловко да избегне чистките,
Спохождащи партийния олтар.

Но Вожда смята незадоволителен
На верността му преданния знак
И той със устрема си ускорителен
Възпява пак. И пак! И пак!! И пак!!!

И впряга цялата изобретателност
На своя скъден поетичен дух,
С хвалби за да засити с изчерпателност
На вожда си изтънчения слух.

И виж, че после той се е докопал
До някой мазен неоглозган кокъл.

1665.

Дерзаят мъдреците на света
Когато става дума за промяна!
В сегашно време и във древността
Това остава тема постоянна.

Платон, и Кампанела с Томас Мор,
Измисляли обществени модели
В борба със многоликия терор,
Но нищичко да сторят не успели.

И Нитцше дълго чакал свърхчовек,
Но тъй и не успял да го дочака
Нито отблизо, нито отдалек,
И е умрял на лудницата в мрака.

Проектите са всички идеални,
Но хората, за жалост, са реални.

1666.

За роба спуснатата демокрация
Е за страданията чуден цар
И като член на най-свободна нация
Е с право да избира господар.

Но господарят е от сговорчивите
И обещава да е верен вожд,
А гражданите да са най-щастливите,
Закриляни от неговата мощ.

Мощта му е с развитие нарастващо,
Обгръща бърже цялата страна
И управлението става властващо
Над всеки мъж, дете или жена.

Но населението е доволно,
Защото робството е доброволно.

1667.

Според изследванията научни
Човек е новодомец на Земята,
Но за свещениците злополучни
Науката е майка на Лъжата.

За тях е вярна калната природа
Във приликата на Адам със Бога,
Това внушават те и на народа,
А за невярвците – мярка строга.

И обществото преданно им вярва
Със чувството, че тъй е по-удобно...
Измислицата факта изпреварва,
А и изглежда по-правдоподобно.

Пред догмата на хиляди години
Немеят всички факти и причини.

1968.

Защо със Бог се лесно инфектират
Изглеждащи нормално същества?
Какво незаменимо те намират
В приспивните евангелски слова?

От догмите извира странна тяга,
Привличаща нещастните души
И църквата ръката си протяга,
Страданията за да утеши.

С поклон пред чудотворните икони
От памтивека хора се тълпят
И вярват, че природните закони
Пред тяхната божественост мълчат.

А Папата със праведност призната
Си колекционира чудесата.

1669.

Човекът, със когото се видях,
Се занимаваше с лечебни билки
И бях учуден след като разбрах,
Че е зает с ремонт и на бесилки.

За избора на тежест и въже
Били необходими сметки сложни,
Извършвани предимно от мъже,
Но изключенията са възможни.

Той търсен беше от къде ли не,
Защото името му бе известно,
За него виден режисьор засне
Научен филм, разпратен повсеместно.

“За жалост малобройни сме призиваните,
Напред (както навред!) блестят профаните.”

1670.

Кралете нямат собствен трудов стаж
И профсъюзът им е едноличен,
Короната и пурпурният плащ
Не са за работа костюм практичен.

Но той е част от техния декор,
Чрез който се представят пред народа,
Прикрива с трона кралския позор
И защитава кралската порода.

Кога науката ще обясни
Секретите на тази безогледност?
Кой здравата разумност нарани,
Обричайки я на духовна бедност?

Светът пред правдата за тях немее
И на кралете чества юбилея.

1671.

Какво се случва със тираните
Когато виждат, че пропадат? -
Изтича им кръвта от раните
И чака да се изповядат.

Виновни ще са милионите,
Че гения им не разбрали,
Лишавайки ги от короните,
Коиито нявга са им дали.

Във кървавото си падение
Човешки множества повличат,
Защото в свойто обкръжение
Те само себе си обичат.

Места за тях, макар и мразени,
В Историята са запазени.

1672.

По производство на бездомни хора
Земята е космичен първенец
И тя ги произвежда без умора
По воля на Небесния Отец.

“Плодете се!” бил казал той от Горе,
Но без да каже до къде да спрат,
Човечеството днес какво да стори,
Щом милиарди искат да ядат?

Към Вечността те тръгват си обратно,
Защото тук остават без храна,
А там гладуват по закон безплатно
И за това не търси се вина.

Към Вечността удобно се възлиза
И не се чувства жилищната криза.

1673.

Защо ли от победата наградата
Е винаги по-малка във сравнение
На парещата мъка със грамадата,
Притискаща човек при поражение?

Доказва се чрез моето пресмятане,
Че Зло с Добро са неравнопоставени,
Че трудно изпълнима е мечтата ни
Злините чрез добро да са поправяни.

По същия ли начин във душата ми
След огъня на светските събития
Предимно Злото с парещите атоми
Ще продължава своето развитие?

Въпросът ми без отговор остава,
Но той да се задава продължава.

1674.

Тъй много ми се иска да узная
Кое събитие е историческо!
Престъпно дългата война каква е? -
Естествено! Събитие! Класическо!

А “Дон Кихот”, и “Хамлет”, и Аида”? –
Те са шедьоври, но не са събития,
Историята е като Темида –
Теглилката е за кръвопролития.

За епохалните творби е сляпа,
Макар че те са тласъкът към щастие
И те ни доближават до етапа
На по-порядъчно човековластие.

А до тогава нашата История
Не ще ги включва в своята територия.

1675.

*По времето на Шекспир Елизабет
Първа е била кралица на Англия.*

Във кралската любов без страх повярва
Глупакът Есекс и с това умря,
Смъртта в двореца често изпреварва
На страстите любовната игра.

Не бе той първият нито последния
Клиент на кървавия ешафод,
А само малка брънка от поредния
И нескончаем смъртен хоровод.

Жените си бащата-крал изпращаше
С препоръчителства на Оня свят,
А дъщерята щедро се отплащаше
С мъже... И изборът ѝ бе богат.

По някаква причина непонятна
Епохата им се нарича златна.

1676.

Задълго плоска беше ни планетата
На учените мъдри в мисълта,
А в обич щом кълняха се момчетата,
Те казваха “до края на света.”

Сега е кръгла. С части раздробени е
Чрез граници на множество страни
И с някакво митично ускорение
Пътува към неясни бъднини.

Смущаващото грешно изречение
“До края на света” е живо днес
във непрекъснато употребление
на общия прогрес в противовес.

За справяне със вредната традиция
Ще създадем езикова полиция.

1677.

Едната партия му беше малка
И той преброди няколко подред,
Но политическата залагалка
Не му донесе никакъв късмет.

Той искаше да е ръководител...
Отхвърляха го бързо, изведнъж,
Макар с хвалбите си да бе опитал
Да се представи за достоен мъж.

Все още беше майстор на лъжите,
Мнозина го приемаха за млад,
С успехи ползваше се сред жените,
Затуй реши да стане адвокат.

Сега се чувства важен и свободен
Като специалист бракоразводен.

1678.

“Какво е болест идеологична
И среща ли се тя във обществото?”
След век учителката симпатична
Ще пита ученици във школото.

И от съвременните “-изми” много
За болести ще бъдат обявени,
Затуй навред ще се внимава строго
Да бъдат тутакси предотвратени.

В нарочни общности ще се събират,
Които най-активно се вълнуват,
Със себе си да експериментират
Докато се от “-изма” излекуват.

Фашизъм, комунизъм и нацизъм
Ще бъдат болестен анахронизъм.

1679.

Признания, изтръгнати с мъчения...
Петхилядигодишен аргумент
С усъвършенстващо се приложение
Без страх до настоящия момент!

Мълчат на правото теоретиците,
Практиците го ползват и сега,
На спящи се преструват политиците
И няма кой да каже докога.

А срамежливият стремеж към щастие
Се крие сред човешките права
И тъжно обвинява в съучастие
Човеците с наведена глава.

Осакатените надигат глас:
“Мъчения ще сполетят и вас.”

1680.

На Миналото как да се помогне?
Не можем спомена да променим
И ужасът му няма да затрогне
Сегашния младеж невъзмутим.

Той има право да не ни повярва,
Че комунизмът е престъпна власт,
Не се със тази грижа претоварва,
Изгаряща ума на всички нас.

Когато тиранията притиска
Животеца от всичките страни
И всекидневно от човека иска

На чужда воля да се подчини,
Това изглежда неправдоподобно
И да не хващаш вяра е удобно.

1681.

“Ако” Историята не признава
И фактите ѝ не се редактират,
Но писмено не им се забранява
Лица си собствен да фалшифицират.

Да беше Блюхер след Груши пристигнал
На Ватерло във кървавата баня,
Наполеон победа би постигнал
И Англия била би завладяна.

Европа щеше да е днеска френска,
Войни световни нямаше да има,
А цялата система управленска –
Съвсем наполеоноподобима.

И другите народи с основания
Приели биха съболезнования.

1682.

Семейството, разправят, се разпада,
Децата извънбрачни се множат,
Оставят ги на пътя без пощада
Сами в живота да намират път.

Обаче става чудо в обществото!
Роднинството добива страшна мощ,
В Партийния ЦК, в Политбюроето
Седят роднини на добрия Вожд.

Надолу си простира пипалата
Към градския и селски комитет,
Към всички назначени на заплата,
Било то на отчет и без отчет.

И цялата държава без усилия
Прилича на “Нещастната фамилия”

1683.

Терорът бе оръжие на слабия,
Отчаял се от мъка многолика,
Но във условната страна Арабия
Той вече е държавна политика.

Пари се влагат без ограничения
За модните технически устройства,
Създаващи огромни поражения
В съюз със саможертвени геройства.

Омразата, великата натрапница
В подмолите на съвестта човешка,
Се радва на човешката касапница
И жертвите приема със насмешка.

А Запада с наивност явна лъже я,
Че не продава ядрени оръжия.

1684.

Аз съм злокобен и се чистя често
От своите излишни добродетели,
Но тайно правя тази чистка вместо
Да я споделям с някакви свидетели.

Във обществото съм обичан, тачен,
И награден с народното доверие,
Животът брачен също е удачен
При малко обич с много лицемерие.

Аз хапя скрито без да наранявам,
Захапката ми ражда погребения,
Защото я с отрова закалявам
И с коленопреклонни уверения.

Впоследствие на жертвата пред гроба
Пред всички съм най-скръбната особа.

1685.

Преравайки набързо вековете
С погледа си безпристрастно хладен
Се спрях на занимателни отчети
И бях, да си призная, изненадан.

Въстанията, малки, едри, средни,
Обикновено в кърви се удавят,
Но според данни (вечно предпоследни!)
Водачите най-често оцеляват.

Коларов с Димитров къде изчезнаха
През кървавата септемврийска есен? –
В сраженията със властта не влезнаха,
А предпочетоха позора лесен.

И аз останах с тъжно впечатление,
Че те не са самотно изключение.

1686.

На Истината нужна е утеха
За зачестилите ѝ поражения,
Проклетия препятстват ѝ успеха,
Осакатяват я предубеждения.

Тя си остава детска и невинна,
Изпълваща ефира с обещания
За още не настъпили години
На благородство и благодеяния.

Невидимото рамо ще погалим,
Ще хвалим и съдбата ѝ отрудена,
Светени свещички ще ѝ запалим,
За да възвърне вярата изгубена.

Без помощта, навреме давана,
Ще бъде дълго злоупотребявана.

1687.

*More than half of the baryonic
matter remains unaccounted for.
Science, 336(2012)1093.*

За липсващата част на барионите
Днес има многобройни хипотези,
Далече повече са от законите
За бит на ветераните с протези.

Според експертите са несравними те
По вид и качество на естеството,
Но за размера на необходимите
Пари – това решава обществото.

И то решава твърдо: инвалидите
Не могат с бариони да се борят,
Защото няма начин да ги видите,
Щом липсват и не искат да говорят.

И продължават да заплащат банките
На призраците скъпи за останките.

1688.

При комунизма няма реализъм,
Той вреден е за слънчевия строй,
А ведър пролетарски оптимизъм
Обветря образа на нов герой.

Тук непрекъснато се побеждава
Неумолимият партиен враг,
Но той по чудо пак се появява
И смело бива побеждаван пак.

Със низ от нескончаеми победи
Излизаме задружно на парад,
А капиталистически съседи
За нашите успехи мрат от яд.

Особено когато са дочули,
Че всички сме със гумени цървули.

1689.

Сюли Прюдом е с нобел за “Кафето”,
А Чехов и Толстой са още живи!
Човечеството е от срам обвзето,
Но литераторите са щастливи.

Наградата за гения е тясна,
Във нея геният не се побира,
Но срещне ли посредственост всевластна,
Отчаян във смущение замира.

Ще се роди ли противоотрова
За нейната безумна агресивност?
Тя Глобуса да глътне е готова,
Но Глобусът отвръща със пасивност.

О, многобройни дарби е затрила
И продължава да е първа сила.

1690.

Народ управници когато сменя,
Решава себе си да освежава,
Но зле е, щом страната победена
Реши да сменя своята държава.

Започва себе си да номерира
По брой на преживяни катастрофи,
Република със царство комбинира
И химна си преправя с нови строфи.

Най-често диктатурата започва
При именно такава обстановка -
Водачът вижда благодатна почва
За уж “спасителна” маневра ловка.

Той да я проведе успява смело
И хората поставят го начело.

1691.

При жертвоприношение на хора
Условие било да са невинни...
Войната вижда във това опора
При раждането на страни-пустини.

Невинните по време на войната
Се ликвидират с умисъл нарочно
За всяване на ужас във сърцата...
Жестоко е да кажа, но е точно.

И генералът си създава име
На увенчан със слава победител,
Защото ползвал “бомбени килими”
Без да пощади никой мирен жител.

Почитат го като велик герой,
А първи сред палачите е той.

1692.

Една република да се погребва
Е безсъмнено тъжен ритуал,
Макар че този който я обсебва
Го прави в името на идеал.

Едва ли хермелиновата тога
И купената дворцова любов
Ще намалят народната тревога
От венценосния диктатор нов.

А идеалът лесно се удавя
Сред управленски грижи всеки ден,
А и водачът бързо го забравя,
От собствения блясък заслепен.

И тази приказка за Господаря
В Историята често се повтаря.

1693.

За вожда важно е да не признава
Направените грешки от властта,
За него те са слава и проява
На Разума и Предвидливостта.

Но той като добър стопанин пази
Наоколо си и глави в запас,
Готов, макар че лично не ги мрази,
Да ги пожертва във удобен час.

Палачът с брадвата си ги отрязва
Във името на кроткия народ,
Издига ги високо и показва
На своя труц безжизнения плод.

На диктатурата закона пръв:
Аз най-добре се управлявам с кръв.

1694.

За лириката любовта е дар
Със нейните необозрими страсти,
Обхванали еднакво млад и стар,
Мъже жени и даже педерастии.

А страсти има и в борба за власт,
Но рядко е поет да ги съгледа,
Във същност той не е по тази част,
Не сменя лира с изборна победа.

Ако обаче той е комунист,
Тогава работите стават други,
Той се превръща в рупор напорист
И член партиен с паметни заслуги.

Със стихотворна проза е зает,
Но губи правото да е поет.

1695.

Държавата ни, мащеха народна,
За нас се сеща винаги при нужда,
Разправя, че е като майка родна,
А ни употребява като чужда.

Покрита е със мрежа от забрани,
Закони, правилници и прегради,
Чрез тях избрани хора за да брани
И нарушенията им да щади.

Така живеем си от дълго време
Със Свобода, зад изборите скрита,
Гнета ни няма кой да го отнеме,
Държавата му служи за защита.

Със всичко свикнахме. Кривим си капата
И всеки май се кланяме на Папата.

1696

Нерядко учените се вглъбят
Във океан от творчески съмнения,
Теории и факти проверяват,
Научни мнения и впечатления.

Един от друг те тук са тъй различни
На трудната наука по завоите!
Към трудовете чужди са критични
Едни, а други критикуват своите.

Сами по този начин се групират:
Към първа група спадат заядливците,
Които по екраните позират,

Във втората обаче са щастливците,
Даряващи науката с открития
И нова мощ за нейното развитие.

1697.

Вопиющата противоположност –
Специалист и овластен простак,
Отнема и най-малката възможност
Да спрем на бедствията злия бяг.

Простакът с простотата се гордее,
Умее простотии да реди,
Със масите успява да се слее,
Когато иска да ги заблуди.

Но тук се свършва неговата сила,
Той само глупост може да твори,
Която много свят е съкрушила
И пропиляла купища пари.

Народът му прощава засега,
Но главният въпрос е: “Докога?”

1698.

Чудовище жестоко е Забравата!
Погребала е хиляди творци –
Единствена в света решава тя
Кого да увенчае със венци.

На огъня къде е откривателят?
В далечна праистория е скрит.
Къде на колелото е създателят?
Велик, но с неизвестност е обвит.

Творец на битовите улеснения,
Ти пренебрегван си за кой ли път!
Хладилникът, пералнята спасение
За хора са, но те не те ценят.

Зад марката и фирменото име
Ликът и името ти за незрими.

1699.

*Според една съвременна космологична
Теория във Вселената измеренията са 11.*

Не са достатъчни три измерения,
За да поемат всичките злини
И Злобата потърси разширение
В несъществуващи до днес страни.

Тя тръгна на науката с фенерите
Да гледа и претърсва всеки кът
Включително на Космоса из сферите
Където измеренията спят.

Там още осем нови се прибавиха
Към вече съществуващите три,
А Злобата складира си запасите
И от доброжелатели ги скри.

В един нов свят тя хвърли своята котва
И да го завладее се подготвя.

|

